

Turinys

Credo

Velykų – Paschos – balandis	2
<i>Kun. Artūras KAZLAUSKAS</i> Didžioji Velykų liturgija	3
<i>Kun. Danielis DIKEVIČIUS</i> Gyvybė, vardu „žmogus“	6
Dievo Gailestingumo šventovė	8
<i>Tomas VILUCKAS</i> Palaiminti gailestingieji	10

Kronika

<i>Rūta TUMĖNAITĖ, Juozas LATVIS</i> Bažnyčios pulsas	12
<i>Andrius NAVICKAS</i> Šeimos politika ir ideologinės perskyros	14

Didelės ir mažos problemos

<i>Jūratė KUODYTĖ</i> Ką mums teigia <i>gyvybės stebuklas</i>	17
<i>Zita VASILIAUSKAITĖ</i> Nėštumo psichologija	19
<i>Prof., hab. dr. Zdzisław RYN</i> Pažintis su žmogaus genomu	21
<i>Kotryna ŠOLIŪNAITĖ</i> <i>Caritas</i> – nenutrūkstama gerumo akcija	23
Klausimai ganytojams	25

Mamų klubas

Gimdymo palaima ar kančia?	26
----------------------------	----

Atokvėpio valandai

<i>Giovani GUARESCHI</i> Lenktynės	28
<i>Rasa DRAZDAUSKIENĖ</i> Literatūrinė psichoterapija	29

Menas Bažnyčioje

<i>Dr. Laima ŠINKŪNAITĖ</i> Šventojo Benedikto gyvenimo freskos Pažaislio kamaldulių vienuolyne	30
---	----

Mandagumas mūsų kasdieninis

Automobiliai ir automobilininkai	33
----------------------------------	----

Sveikata

Gydytojo Petro paskaitėlė besilaukiančioms moterims	34
--	----

Šypsenos be raukšlių

Gyvenimas kaip senas vynas

<i>Vanda IBIANSKA</i> Būti savimi	36
--------------------------------------	----

Gerieji „Artumos“ bičiuliai,

laužau galvą – kaipgi pradėti šį laišką Jums... Nuo latiniaus savo dėkojimai bijau įkyrėti (nors ir labai norisi, nes tiražą vėl didiname tik Jūsų dėka!)... Sveikinti su Velykomis lyg ir ankstoka, mat gavėnia tepuseėjusi... Su pavasariu – kažkaip irgi nei šis, nei tas, kai už lango sniegas ir šalnos kandžioja nosis bei ausis (net *vasaros* laikas dienas nors pailgino, bet vis dar nešildo)... Kita vertus, kol žurnalas pasieks Jus – žiūrėk, gal jau ir žibutė išdrįs nosį iškišti, ir *aleliuja* ausyse skambės bei šildys jei ne kaulus, tai širdis tikrai!

Dėl to „Artumos“ viršelis (paimtas iš Ingeborgo psalmyno; XII a. pab., Šiaurės Prancūzija) šį kartą tarsi dvigubas – išsyk ir Viešpaties kapas, ir Prisikėlimas. O krikščionių liturgija, tikėjimas bei gyvenimas – ar įmanomi vienas be kito: gyvenimas be mirties, džiaugsmas be skausmo? Kai pagalvoji, keistas tas mūsų Dievas, sugalvojęs šitokį gelbėjimo kelią iš nuodėmių išalo žemės – per mirtiną kryžiaus kaitrą į tuščio kapo ir baltų drobulių spindesį! Net šios iliustracijos spalvos, sakyčiau, tiesiog kvėpia skaidraus Velykų ryto gaivesiu.

Greta *velykinio perėjimo* kelionės šiam numeriui parinkome dar ir *gyvybės* temą. Balandį minėsime ne tik Jono Pauliaus II iškeliavimo į Tėvo namus pirmąsias metines (pamenate, žemiškasis gyvenimas užgeso jo paties įvestos Dievo Gailestingumo šventės išvakarėse, o minia Šv. Petro aikštėje mylimąjį ganytoją išlydėjo plojimais!..); taip pat švęsime dar vieną iš gausybės jo nuostabaus palikimo lobių – Pasaulinę gyvybės dieną. Nors liturginiame kalendoriuje ji kažkodėl neįrašyta, tačiau net ir Lietuvoje jau gerokai beįleidžianti šaknis.

Taigi *gyvybės stebuklas ir... gyvenimo tikrovė*. Gimstant abiem mūsų vaikams buvau drauge. Kaip gali jaustis, kai tavoji žmona neaprepiamo skausmo jūroje tai skęsta, tai vėl išnyra, o tu, narsus vyre, nepajėgi jai niekuo padėti?.. Geriausiu atveju – palaikyti jos ranką ar pečius. Bet vis vien ji dar giliau skęsta... Galiausiai sušunka: „Tuoj mirsiu!“ Tuomet nusišypso geroji pribuvėja: „Geras ženklas – vadinas, tuoj pagimdys“ – ?! Kai pasaulį išvysta žmogutis, vienas silpnas vyras net tarp stiprių moterų nebeišgali sulaikyti ašaros (kaskart!). Ir dabar neaišku – džiaugsmo tai ar skausmo išraiška: nieko sau džiaugsmas, jeigu tavo žmona ką tik vos nemirė... bet juk gimė stebuklas!

Tada apie tai negalvojau, bet dabar šmėkšteli mintis (turbūt įžūli, bet Jums, kaip bičiuliams, vis tiek pasakysiu): gal čia kažkas bent truputėlį panašaus su Marija prie kryžiaus, tegalinčios tik būti drauge ir regėti, kaip miršta Sūnus (kažin, ar Tėvo-Gimdytojo koks „angelas-pribuvėjas“ jai nusišypsojo?)... Kasmet išgirdęs Didžiosios velyknakčio liturgijos giesmės „Exultet“ žodžius „laiminga ta kaltė, kuri susilaukė tokio didžio Atpirkėjo“, ir vėl negaliu sulaikyti ištrykstančios ašaros... Tikrai, keistas tas Dievas, ne tik sumanęs gyvybės stebuklą, bet net ir per mano nuodėmę, ir per savo Viengimio Sūnaus mirtį dovanojantis man *savo paties* – *dieviškąjį* GYVENIMĄ!!!

Gyvenkime laimingi! (ar įmanoma dar kitaip po viso to?!)

Darius Chmieliauskas

